

Με χείλη τρυφερά και με τό
Αλκήμια σκοτεινό, ο Ζάκ ντὸ
Περσὶ λοφιοκότταξε τὴ Λουσιέν
καὶ τὴς εἶπε ἐπιταχτικά:
Θά φθῆς μαζί μου, τώρα...

Τὸ φέλι!...
Ἡ Λουσιέν ἔδωκε τὸ ἀπάντησε
σπαρτατικά:

—Ὄχι σατυράσης νὰ ἦσουν,
δὲν θὰ μιλοῦσε ἔτσι στὴ σκόλα,
δὲν θὰ φάνονε πειὰ ἡ κο-
σου! Ἐλα... Φτάνουν πειὰ ἡ κο-
μιδιες... Φάνηκα ἐπιπόλαιη, ἔπος
μυθίες... Φάνηκα ἐπὶ μέσα τόση ὄρα... Φύγε!... Φύγε παιά!...
πάντα, ποὺ σὲ ἀνέχερα ἐδῶ μέσα τόση ὄρα... Φύγε!... Φύγε παιά!...
Ὁ Ζάκ ἔφαινε. Τὸ λυγρὸ, τὸ λαχταριστὸ κομὶ τῆς νέας, τὸν φλό-
γιζε ἀσυγκράτητα. Ἐσφιξε τὴς γροθιές του καὶ φώναζε θυμικά:
—Μὴ διώχνεις!... Δίωξαι νὰ σκεφθῆς πὺς κάποτε ποὺ χάρισε δλό-
κληρὴ τὴν ἐπαρξὴ σου!... Ἀκούθῃ!... Ὁ λ. ο. κ. λ. η. ρ. η. ι. ;...

Ἐνα κίμα ντροπῆς ἔβγαψε τὰ γλοιοὶ μάγουλα τῆς νέας, ἡ ὁποία
ψύφισε:

—Εἶν' ἡ ἀλήθεια!... Τὸ φλογρὸ αἷμα τῆς μητρός μου δόθηκε μοι-
αία καὶ σ' ἐμένα!... Ναί... Ἡ ἀμείλικτη κληρονομικότης με τάρφωσε
κόσμη, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Ἐνῶ ἐγὼ ἔδωκα ὄρα ἀγαπῶσα ἀδία
αἰλικανία, ἐπὶ καταγροσάριτες τῆς στιγμιαίας ἐκείνης ἀδυναμίας
μου!...

—Λουσιέν!... ἀβήλαξε ὁ Ζάκ, ἔβαλλε πειὰ Λουσιέν!... Ἡ ἀγάπη
μου εἶνε θανάσιμη... Εἶνε λίαν κριτικός ποὺ σκοποῦνε!... Εἶνε ποτὰ
ἐξελισσόμενὸ ποὺ συνεπαίρει!... Σ' ἀγαπῶσα καὶ σ' ἀγαπῶ τρελλά...
Κί' ἔτι κί' ἂν ἔβανα τότε, ὅτι κί' ἂν κάνω τώρα, ἡ ἀγάπη μου με
σφάραζει νὰ τὸ κάνω... Θά φθῆς μαζί μου τώρα!...

Ἡ ἀδία λογομαχίατεκε στὴν ἀπορασιατικὴ φρονησιμὴ τῆς νέας.
—Εἶν' ἀγά, παιά, τὸ ἀπάντησε. Ἐξέρισε πὺς ἀραθωνιάστρα με
ἄλλον... Μὲ ἄλλον ποὺ ἀνώτερον ἀπὸ μένα... Εἶμα ἀνάξια βέβαια γί'
ἀπὸν, μὲ τὸν ἀγαπῶ βεβαίῃ... Τὸυζω γαρὶ τὴν ψυχὴ μου... Τὸυζῶ
τὸν ντροπισσόμενον παρελθόν μου, ἀποκαρισμένη νὰ μὴν κερῶνα ποτὴ
τὴν ἄδολη καρδιὰ τὸν κί' ν' ἀπορωπὸ δλόκληρη στὴν εὐτυχία του...
Φύγε, Ζάκ... Ἐσχάσε με, καὶ βοηθήσε με νὰ σὲ ἔξασῶ κί' ἐγώ... Ἐ-
πι θὰ ζήλευσθῆς κί' ἐοὺ ἀπένατι μού!...

Ὁ Ζάκ τὴν κίταξε μὲ λαχτάρα. Ἦταν ὑπεροχὴ ἡ Λουσιέν, κί' ἡ
ψυχὴ του ὑπέρισε ὀδυνηρὰ, μὲ τὴ σκέρν πῶς τὴν ἔκανε γιὰ πάντα...
—Ἀδιδόστος γλυντζέ, μὲ ὄνομα λαμπρὸ καὶ μὲ μεγάλῃ περιουσία,
εἶχε γνώσιμος μὲ θραδειὰ στὸ σπῆ τῆς μητρός τῆς, τὴν ἄδολη Λου-
σιέν, ποὺ μόλις εἶχε ὄχι τότε ἀπ' τὸ ἀσθητὸ λίκου τῆς...

Ἡ μητέρα τῆς, μὲ νεαρὴ ἀκόμη Ἀνταλοῦσα χορευτρία, ἔξαυστη
στὸ Παρίσι γιὰ τὴν καλλιὸν τῆς, γιὰ τὴν τέχνη τῆς καὶ γιὰ τὴν
ποδοδάνη ζωὴ ποὺ ἔκανε, εἶχε τὴν ἐπιπολαιότητα νὰ γιούρσιε τὴν
ἰσοδύνη λαρεντιῆς τῆς κόρης τὴν κοσμικὴ ζωὴ, μὲ μιὰ πολυέσθη
ἔδεσσα καὶ μὲ κωμομαθημένους κί' ἀσυνείδητους καλεσιμένους, συντό-
φως τακτικῶς τὸν γλυντζέ τῆς...

Κί' ἀπ' τὴ θραδειὰ ἐκείνη ἐχρονολογεῖτο ἡ μοιραία γνωριμὴ τῆς ἡ-
μέρης παιδοδίας, μὲ τὸν γοιτητικὸ μὲ πρόστιχο μαρξισο Ζάκ ντὸ
Πιουέ!...

Ἐκλαρε κίωρ ἀργότερα γιὰ τὸν
ἄλλοθιο αὐτὸ σύνδεσμὸ τῆς ἡ Λου-
σιέν. Καταφύθηκε τὴν ἀμείλικτη καρ-
διά τῆς, ποὺ γαρὶστρε σ' ἔβαν ἀνά-
ξιο γλυντζέ, κί' ἔκλαρε πονεμένη
πὺς τῆς ὀδυρῆς ἀλογησιμῶσις ποὺ
τῆς χάρισε ἡ πρῶτὴ τῆς αὐτῆ ἀ-
νάξια.

Μὲ ἦταν κόρη φιλόδογος κί' εὐ-
γενική, γι' αὐτὸ ποτὴ τῆς δὲν κατα-
φύθηκε τὴν ἀμείλικτη ἡμετέρα τῆς,
τὴν πρῶτὴ ἀφορμὴ τῆς τοιμῆς κα-
νῶνας τῆς. Κί' ὅταν κίηνη πῆνα-
ν ἀπὸ μιὰ ξαρωπικὴ πνευσιμὴ, ἀπύ-
νατις τὴν ὀφραγιὰ καὶ δίχως πατέ-
ρα, ἡ Λουσιέν ἔβανε δάξια ελικοκί-
νῆ καὶ θεμὰ γιὰ πολλοὺς μῆνες...

Χάρις στὴν μόρφωσι τῆς, κατὶ-
ὄθωσιν νὰ προσηλῶθῃ τότε δασκαλίτσα
στὴν μοναχικὴ μικροδία τοῦ ζῆγιους
Ντινῶν, πλουσιῶν ἐπαρωσιῶν, νεο-
φωμένον στὸ Παρίσι. Ἡ παρθενικὴ
μορφὴ τῆς κί' ὄ μαλακὸν τρόπο τῆς
τὴν ἔκαναν ἀγαπητὴ στὸς ἀγαθὸς
προσημαμένους τῆς. Κί' ὅταν ὄ λί-
γος μῆνες ὁ Ζωρὴ Λεμπρέν, μηχαν-
κὸς σὲ ἐργαστάριο κί' ἀνήμκος τοῦ
κ Ντινῶν, ἀγάτωση θεμὰ τὴ σεμνὴ
δασκαλίτσα καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια
τοῦ θελου τὸν γιὰ νὰ τὴν πῶρη, δλό-
κλῆρη ἡ ὀκογενεῖα γιούρσιε τὸς
ἐπαρῶνους τοῦ νεαροῦ ζευγαριοῦ μὲ
ἀποσπῶσι τῆς χαρῆς...

Ἐτσι γνώρισε τὴν εὐτυχία ἡ ζυ-
γωμικὴ νέα. Ζοῦσε μέσα σ' ἕνα ὄ-
νομα, τρυφερωμένη ἀπ' τὴ στοργὴ
τῆς καινογενεῖας ὀκογενεῖας καὶ τῆς

ΕΝΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ CHARLES MERQUEL
ΗΤΑΝ ΜΟΙΡΑΙΟ...

χαϊδεμένη ἀπ' τὴν ελικοκίνη ἀγά-
πη τοῦ μνηστῆρος τῆς.
Μὰ ἐνῶ τὸ μαῖο καὶ θλιβερὸ
καρτελὸν τῆς ἔδωκε ἀγά-σινῆ
σάν ἐρατικὴ ὀτασία ποὺ πέρα-
σε, ἐνῶ ξαρωγιόταν τόρα πειὰ
μικροτά τῆς ἄως ὀδυρος, ἀγνὸς
ὀδύρσιος ἀδύρσιος κί' εὐτυχι-
σμένους ζῶσις, ποὺ τόσο τὴ διου-
σις ἡ λευκὴ τῆς ψυχῆ, ἀνοκίτηκε
ξαρωπικὰ μισροτά τῆς τὸ παλῶ,
τὸ βασιστικὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ

δοῦρα ἡάραθο τοῦ παρελθόντος τῆς...
Ναί, τὴν συνάντησε μιὰ μέρα, τρεχὰ, ὁ μοιραῖος ἐκείνος ἄνθρω-
πος, σὲ κάποιον περσιπῶ τῆς με τὴ μικροδία μαθητρία τῆς, τὴν παρο-
καλοσῆσε κομρὰ, κί' ἔμαθε τὴν καινογενεῖα κατοικία τῆς...
Ὁ μῆνες ποὺ πέρασαν, εἶχαν σκοπεῖσι τὸ παλῶ τοῦ ζυδαῖο πάθος
γιὰ τὴ νέα, μὲ ἄφρατη σῆχτη. Δὲν εἶχε ὄμως ἡ σπῆα σῆσις. Κί' ὅ-
ταν τὴν ἀντίκοιρε σὲ κίηνον τὸν περσιπῶ τοῦ, ποὺ λυγρὴ, ποὺ ἀνε-
πυγυμένη καὶ ἀλλεγομικὴ γοιτητικὴ ἀπ' τὴν καινογενεῖα εὐτυχία τῆς,
ἔνοιουσε τὰ ἐνοτικὰ τὸν νὰ ζυπτονὸν κυριαρχῆ, καὶ τὸ πρόστιχο αἰ-
μα τὸν νὸν ὀδύρσιε βίαια στὴς φλέβες...
Ἐτσι, ἕνα πρωί, κί' ἀπὸ τὴν ἀπείλῃ καὶ λίγῃ μὲ διάφορες προφάσις
ἔδωκε φῶσιος ὀκογενεῖας, κατάφερε νὰ γίηνη δεκτὸς σὲ ἰδιωτικὴν ἄ-
κόδοσι ἀπ' τὴ διουσιμῆνὴ νέα, ἡ ὁποία δὲν ἔβανε γιὰ τὸν κίταξὴ ὄ-
πος τὸ θεμὰ τὸν διημὸ τοῦ, σινγλοισιμῆν ἄπὸ προσηματίμα ἀπῆ-
σι...

Τῆς ὀθῆκαν ἀληθινὰ, τῆς δότυσιος Λουσιέν. Ὁ Ζάκ, νικημένος
ἀπ' τὸ ἄνομο καὶ παρῶρο πάθος του, τῆς πρῶτην ὀδύρσι-κορὰ τὴν
ὄν ἀκούσθηρη, ἐνῶ ἡ ἄμοιρη νέα ἀντιτεκετῶταν στὴς δίαιες ἐξέριτες
τοῦ θεμὸ τοῦ ηρωικῆ κί' ἀπειλοσιμῆν...

Στὰ τελευταία, ἀπορασιατικὴ, τοῦ ζήτησε τὴ λησιμῶνὰ τοῦ παρελ-
θόντος, καὶ μὲ τὰ λόγια τῆς ἐκίνα τὰ θεμὰ καὶ παθητικὰ τοῦ ἔξο-
κου ὀριστικὰ γὰθ ἐλπίδα...

Τρυφελόμενος πειὰ ὁ Ζάκ, ἀνίκανος νὰ συγχαρηθῇ, μοῦρσιος:
—Ἐτσι, Λουσιέν... Μὲ διώχνεις γιὰ ἀγαπῶ ἄλλον... Μὰ θὰ σ'
ἐκδοισθῶ ὄπως μοῦρσι... Σὲ τίποτε δὲν διστάσω... Σῆμερα κίωλας,
θ' ἀποκαλιόρω στὸ μνηστῆρο σου τὴν παλιὰ μας ἀγάπη καὶ τοὺς πα-
λοῦς θεοσιος μερσι!...

Κατάκλιση σάν πῆμα ἡ Λουσιέν, ἀνατῆρισε σῆχορσι.
—Γιὰ τὸ θεῶ, Ζάκ... ψύφισε. Μὴν κίηνης τέτοιος προσηματίς...
Δὲν θ' ἀνῆξω. Θά πεθῶνα ἀπ' τὴ ντροπὴ μου... Γιὰ χάρι τοῦ ἀγαπῶ
τῆς φροκτῆ ἀλήθεια, δὲν θ' ἀνῆξω ἀπ' τὸ μαρῶσι! Ἀπῆσιου με, Ζάκ!...

—Ἐλα μαζί μου, τότε!... φώναζε ἐκείνος βίαια.
—Ὄχι... Ποτέ! Ποτέ!... Ὅτι ἄλλο, μὰ ὄχι αὐτὸ!... Ποτέ!...

μωρσιουσιε μὲ ἄνομια ἡ δίστιση νέα, κίωγιοντις.
—Ἐρεθῶν, τότε!... ὀράσιος διαδολῆ ὁ Ζάκ. Τὸ μεσημῆρὸ ὁ κά-
λὸς σου θὰ ἔσηο κίωλας τὸ ελεῖνὸς παρελθόν τῆς μνηστῆς τοῦ!...

Καὶ γυρῶντάς τῆς περιφρονητικὰ
τὴ σῆχ, τρῶθῆξε γιὰ τὴν πόρτα. Μὰ
δὲν πρόβλεπε νὰ διαβῆ τὸ κατῶφι.
Ἐβαλλῆ ἡ Λουσιέν, μὲ τὸ παρῶνδίο
τῆς παρῶφισιμῆς μὲ τὸν ἀπα-
ρισμὸ ὀλοζῶνταν στὰ μάτια τῆς,
ἔρασε ἕνα πολιτικὸ κινηγητὸ σπύ-
λετο, ποὺ σάν κίωσιπῶ δροκοκῶταν
σ' ἕνα τρεπῆζακί τοῦ σαλιονί, καὶ
πρῶθιντας σάν λίκωνα ἀρῆσιμῆρη,
τόρσιος ὄς τὴ λαβὴ στὰ πλενῶα του.

Στῆνερα πηχτὰ καὶ πονεμένη ὁ
Ζάκ, κί' ἔβανε βιαρὸς στὸ παρῶνδίο
καλὶ. Ψυχρὴ ἡ Λουσιέν λησιμῶσα
τότε στὸ τρεπῆζακί, ἔσκηπῆ σ' ἕνα
γαρτὶ καὶ γὰρῆσε σταθερὰ αὐτὰ τὰ
λίγα λόγια:

«Κόριε... Δὲν τοῖωμὸ πειὰ νὰ σὰς πῶ
ἀγαπημένε μου Ζωρὴ... Εἶμα ἀνάξια
γιὰ σὰς... Κάποτε ἔπεισα θεμὰ ἐνὸς ἀ-
χρειοῦ, ὁ ὁποῖος θέλῆσε τόρα νὰ ἐμε-
ταλλετῆ πρόστιχο τῆς μοιραία ἐκείνη ἄ-
δυναμια μου... Τὸν τιμωρῶσιος ὄπως
τοῦρσιπε... Πρῶτιμὸ νὰ σῶσῶ κί' ἐγὼ
τόρα, παρὰ νὰ σὰς ἔξασπῶσω... Σὲς
ὄκοιμα νὰ εὐτυχοῖτε, καὶ τὸ μόνον
θελω ἀπὸ σὰς, εἶνε νὰ με βοηθῶσιε καμ-
μιὰ φορὰ μὲ κίωσιουν...»

Ἐτῆρα ἔσκηπε κίωλα ἀπ' τὸ ἀμύ-
χο πειὰ κίωγιὰ τοῦ Ζάκ, τρῶθῆξε
μὲ ἀναγροισιατικὴ γλῆνη τὸ ματω-
μένον μαζαριὸ ἀπ' τὴν πληγὴ καὶ τὸ
βύθισε στὸ λίκων τῆς σπῆς, μωρ-
μωρσιουσιος:

—Ἦταν μοιραῖο!...
Ἀδύσιος σάν σῆχῃ ἀνεμοδασιμῆνο,
καὶ παρῶσιος στὸν ὄνομα τῆς λευ-
κῆ, μὲ κίωτικῶσιμῆν ἀπ' τὸ Πε-
πρωμῆ ψυχῆ τῆς!...

NEOΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
Ω, ΚΑΜΠΟΙ, ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΤΕ...
Σμαρῶνδινες ράγιε κί' ἄλλασρα γαρὶ
Σὲ κάμπους τὸ φῶς ὄ ποτῆμα κίμῆνο...
Ταξέβι θε θέταν ἀπὸ εὐτυχιμένο
Γιὰ μιὰ ἄλλη καρδιά;
Τὸ κῆκο τοὺς λαοὺς καὶ τῆς χῶρῆς διαβῆσι;
Οἱ λίπες, ποὺ μ' ἔχουν πολὺ ἀγαπημένο.
Στὸ δρόμο γυρῶνῶσι νὰ τῆς ἐναλῆσω.
Μισοῦ κί' ἐκείνες μὲ γύρσιον πῆσι.
Παράλιον ποῖνα ἡ ζωὴ παραμῶθῃ.
Ἦ ὄ κάμπου, ποὺ φεύγετε ἐνῆστι στὸ τραῖνο!
Καρπὸ στὴ φωλιὰ τὸν κληρῶνι πλαγιωσιμένο,
Γρανὸ ποὺ σαλευτέ ἀντίκοι μου φράσι.
Πῶς ἔγιναν ὄλα δὲν ἔβρι κανεῖς.
Ζευγὸ στὸ χορῶφι, κοπέλα στὸ σῆχο.
Ἦ δέντρα,
Κί' ὀδῶρη
δοσεκὸ στὸ μικρὸ τὸ κοπέδι!
Τὴ θλεπο τὸ ἀφῶρτο
(τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα
τὴν ὄρα ποὺ σῶθετε
ἀπὸ τὸν σῶτὸ θῆρο).
Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ